

1. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

5. LEDNA 1997

Z obsahu:

Neboj se, malé stádce

Úvodník na prahu nového občanského roku a na prahu nového ročníku týdeníku Světlo.

– strana 4 –

S Marií na cestu

S Marií vstupujeme do přípravy na zlom tisíciletí.

(Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský)

– strana 5 –

Vaše vysvobození je blízko

– strana 6 –

Hlas volajícího na poušti

Praktický příspěvek do diskuze o ducha semináře.

– strana 7 –

„Katolická“ církev

Když Ježíš předpověděl svým učedníkům pronásledování, dodal: *Radujte se a plesejte.*

– strana 11 –

Po stopách svatého Vojtěcha

(ilustrace k článku na str. 8)

Uvedení Ježíše do chrámu

1. V epizodě uvedení Ježíše do chrámu sv. Lukáš podtrhuje Ježíšův mesiášský úděl. Bezprostředním cílem cesty Svaté Rodiny z Betléma do Jeruzaléma je podle Lukášova textu splnění Zákona. Když uplynuly dny jejich očišťování podle Mojžíšova zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina, jak je psáno v Zákoně Páně: Vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu, a aby, podle ustanovení Zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata (srov. Lk 2,22–24). Tímto gestem Maria a Josef projevují úmysl věrně poslechnout Boží vůli a odmítají jakoukoliv formu výsady.

Jejich příchod do chrámu v Jeruzalémě nabývá významu zasvěcení Bohu na místě jeho přítomnosti. Protože je Maria chudá, má obětovat hrdličky nebo holoubátka, avšak ve skutečnosti dává pravého Beránka, který vykoupí lidstvo, a tím předjímá svým úkonem, co bylo předznamenáno obřadními oběťmi Starého zákona.

2. Zatímco Zákon vyžadoval po porodu očišťování pouze od matky, Lukáš mluví o dnech jejich očišťování. Chce tím snad naznačit, že jde o předpisy týkající se matky i prvorozeného Syna. Může nás překvapit výraz „očišťování“, protože je použit o Matce, které se dostalo zvláštní milosti, a která byla od prvního okamžiku své existence neposkvrněná, a o Dítěti, jež bylo naprosto svaté. Je však třeba si vzpomenout, že nešlo o očišťování svědomí od nějaké poskvrny hříchu, nýbrž o to, aby se získala obřadní čistota, která byla podle názoru té doby narušena prostým faktem porodu, aniž by v něm byla jakákoliv forma viny.

3. V chrámu se Josef a Maria setkají se Simeonem, člověkem spravedlivým a zbožným, který očekával potěšení Izraele. Lukášovo vyprávění neříká nic o jeho minulosti a o službě, jakou znal v chrámu. Vypráví o muži hluboké zbožnosti, který chová v srdci veliké touhy a očekává Mesiáše, který splní naději Izraele. Vždyť Duch svatý byl s ním a předpověděl mu, že neuzří smrti, dokud nespátří Hospodinova Mesiáše. Simeon nás

vybízí, abychom hleděli na milosrdnou činnost Boha, který vylévá svého Ducha na své věrné, aby dovedl k naplnění svůj tajemný plán lásky.

Simeon je vzor člověka, který se otvírá působení Boha veden Duchem. Odebírá se do chrámu, kde se setkává s Ježíšem, Josefem a Marií. Bere Dítě do náručí a chválí Boha: *Nyní propouštíš svého služebníka, Pane, podle svého slova (srov. Lk 2,29)*. Simeon – výraz Starého zákona – zakouší radost ze setkání s Mesiášem a cítí, že dosáhl cíle své existence. Může tedy žádat od Nejvyššího, aby dosáhl věčného pokoje.

4. V epizodě uvedení lze vidět setkání naděje Izraele s Mesiášem. Lze v tom také spatřit prorocké znamení setkání člověka s Kristem. Duch svatý to umožňuje tím, že v lidském srdci vzbuzuje touhu po tomto spásném setkání a podporuje jeho uskutečnění. A nesmíme přehlížet Mariinu úlohu, která předává Dítě svatému starci Simeonovi. Z Boží vůle dává Matka Ježíše lidem.

5. Když Simeon odhaluje budoucnost Spasitele, odkazuje na prorockví o služebníkově poslaném vyvolanému lidu a národům. Jemu Hospodin říká: Chráníl jsem tě a ustanovil jsem tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů. A ještě: Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přiveď nazpět, proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má šířila až do končin země.

Ve svém hymnu Simeon obrací hledisko a klade důraz na univerzalizmus Ježíšova poslání. *Mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy. Světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro svůj lid Izrael (srov. Lk 2,30–32)*. Jak nezasnout nad takovými slovy. Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Avšak Josef i Maria touto zkušeností mnohem jasněji chápou důležitost svého obřadního úkonu. V jeruzalémském chrámu prezentují toho, který je slávou svého lidu a také spásou celého lidstva. (Podle Vatikánského rozhlasu)

Zobrazování sv. Vojtěcha – k ilustraci na titulní straně

Sv. Vojtěch je nejčastěji znázorňován jako biskup s mitrou, berlou a knihou. Někdy je také vyobrazen s nástroji svého umučení: veslem, kopím (nebo sedmi kopími), halapartnou.

Sv. Vojtěch šířil křesťanství mezi pohanskými Prusy. Když předčítal žalmy, vstoupil podle legendy do lesa zvaného *Romovské pole*, který byl pro po-

hany posvátným hájem, kam nesměli křesťané vstoupit. V lese jej jeden z pohanů pro výstrahu udeřil *veslem*, až mu *knih*a vypadla z rukou. Sv. Vojtěch se nezalekl a pokračoval dál. Byl však napaden pohany, spoután a probodnut *kopím* sedmkrát nebo *sedmi kopími*. Potom mu pohané *halapartnou* usekli hlavu a nabodli ji na kůl.

JUBILEUM ROKU
2000 MÁ BÝT
VELIKOU
MODLITBOU CHVÁLY
A DÍKŮVZDÁNÍ

První rok 1997 bude věnován úvahám o Kristu, který je Otcovým slovem a stal se skrze Ducha svatého člověkem. Je třeba osvětlit výsostně kristologický charakter jubilea, jež bude slavit vtělení a příchod Božího Syna na svět, tedy tajemství spásy, které se má dostat všemu lidskému rodu. Všeobecné téma, které pro tento rok navrhli mnozí kardinálové a biskupové, zní: „Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa včera i dnes i navěky“ (srov. Žid 13,8)...

Je třeba, aby se křesťané, mají-li nabyt pravého poznání Krista, zvláště v průběhu tohoto roku vrátili s novým zájmem k Bibli, „jak prostřednictvím posvátné liturgie, která oplývá božskými výroky, tak ve zbožné četbě nebo prostřednictvím vhodných vzdělávacích zařízení nebo jiných prostředků“ (2. vat. koncil, Věřoučná konstituce o Božím zjevení Dei verbum, čl. 25).

Výtah z apoštolského listu Jana Pavla II. Tertio millennio adveniente, čl. 33–38

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chválí a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakubovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.

2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna.

Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium – Jan 1,1–5.9–14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého
(Pokračování na straně 5)

Myšlenka na neděli

DĚJINY LÁSKY

Zamyšlení nad úryvkem Jan 1,1–14

Dal jim moc stát se Božími dětmi

K dnešnímu setkání s Pánem tě vede apoštol Jan. Je to vzácná příležitost. Připoj se k němu jako obzvláště pozorný posluchač. Chce se s tebou podělit o to, co *přijal od Pána*, se kterým rozmlouval nejen ústy, ale i srdcem. On jediný z apoštolů slyšel, jak tluče Ježíšovo Srdce, a jediný šel za Ním spolu s Jeho Matkou statečně až na Golgotu. Janovo čisté a milující srdce vidělo to, co nikdo neviděl: samu podstatu lásky. Chce tě dnes zavést k jejím nejhlubším a nejzazším pramenům, abys pochopila, proč jako velká řeka vytéká tak vytrvale z otevřeného Ježíšova Srdce. Je ovšem zapotřebí, abys i ty pro toto setkání otevřela dokořán nejen svou mysl, ale i své srdce.

Janovo vyprávění začíná stejnými slovy jako 1. kniha Mojžíšova: *Na počátku*. To není náhoda. Vrací se k tomuto začátku záměrně, aby tě zavedl daleko před tento začátek všech časů. Neboť počátek, o kterém mluví Mojžíšova kniha, je jen důsledkem jiného odvěkého začátku, a tím je **zrození Slova**.

Jan zná důvěrně toto Slovo. Poznal, že si nás zamiloval hluboko před jeho příchodem na tento svět. Ptáš se, proč nazývá Syna Božího *Slovem*? Každé tvé slovo je **obrazem** něčeho, co je v tvé mysli. Syn Boží je prvním, odvěkým a nejdokonalejším vyslovením, nejuplnějším **obrazem svého Otce**. On je vůbec **první, kdo se přede všemi věky zrodil**, první, kdo byl kdy milován, a také první, kdo miluje. Spolu s Ním a v Ném se zrodil sám pojem **lásky a zrození, dětství a synovství**. Prožívá v nejuplnějším a nejdokonalejším míře nekonečnou blaženost ze skutečnosti, že je **milovaným Synem nejvyššího Otce**.

Z této neskonale a nekonečné radosti věčného Slova se zrodila Jeho nepřekonatelná touha **sdílet svou blaženou lásku** nejen se svým Otcem, ale i s tvory, kteří budou **právě proto, kvůli Němu a skrze Něho stvoření**. Věčné Slovo, Prvorozený všeho tvorstva dal z moci své lásky vzniknout tobě a světu, v kterém žiješ, protože

se mu zalíbilo, abys měla spoluúčast na jeho blažené radosti. Chce i **tobě dát moc zrodit se z Boha a stát se Božím dítětem**.

Radostí a zalíbením, jaké má věčné Slovo ve zrození, hýří celý stvořený svět. Tvůrce ti proto staví před oči v takové hojnosti ten největší stvořitelství zázrak, aby ti zvýraznil, přiblížil a ustavičně připomínal nevlastnější smysl, pro který stvořil svět i člověka. Rodí se krystaly i vesmírná tělesa, každý květ je radostnou předzvěstí nového zrození. Rodí se rostliny a stromy, rodí se němé tváře. Pro zrození člověka stvořil Bůh nový vyšší řád. Je to **řád lásky**, který je skutečným **obrazem a podobností lásky**, ze které se zrodilo věčné Slovo. Ale teprve nad celou touto stupnicí stojí to nejuplněnější zrození, bez něhož by všechna ostatní ztrácela svůj smysl, a tím je **zrození z Boha a pro Boha**.

Proč tedy lidé milovali více tmu než světlo? Proč *Jej nepřijali, když přišel jako mezi své*? Zahledli se do toho, co bylo jen podobností, a odmítli podstatu: **zrodit se z Boha**. Že by i Boží láska byla tak slepá, že přecenila tvora, kterého stvořila?

Jan ti právě proto vyprávěl, jak si nás Bůh zamiloval ještě před stvořením světa, abys mohl pochopit, proč se nechtěl vzdát té od věčnosti připravované radosti, že Jeho milovaný Syn, Prvorozený, přivede jako *Jeho děti* všechny ty, kteří *Jej přijali*, aby spolu s ním *viděli Jeho slávu*. Proto se *Slovo stalo tělem* a za tu **nejvyšší možnou cenu**, cenu vlastního života, napravilo to, co člověk způsobil zneužitím vzácného – své osobní svobody. Rozhodlo se, že bude *přebývat s tebou*, aby bylo tvým ustavičným *světlem* a ukazovalo s tou největší možnou přesvědčivostí a názorností, k čemu tě stvořilo a postavilo do světa plného krásy a vznešených podobností.

Jeho láska tedy nevzrostla teprve tím, že se dal zbičovat a přibít na kříž. Láska, která otevřela Jeho Srdce a bok, byla stejná, s jakou řekl již zcela *na počátku*: *Budiž světlo!* Již v prvním stvořitelství slově bylo obsaženo Boží rozhodnutí **podstoupit beze zbytku všechno**, aby ses mohla jednou *narodit z Boha a být jeho dítětem*. Když tvořil stromy, počítal s tím, že ze dřeva jednoho z nich mu připraví přetěžký kříž. Když tvořil člověka, činil tak s vědomím, že jeho potomci *Jej* krutě zmučí a zabijí, a pak teprve přijmou Jeho nesmírnou lásku, kterou vlo-
(Pokračování na straně 5)

Neboj se, malé stádce

Vstoupili jsme do posledního, desátého roku duchovní obnovy národa, který je současně v církvi prvním rokem bezprostřední přípravy na Velké jubileum roku 2000. Je obdivuhodné a povzbuzující, jak se témata obou těchto prolinajících se projektů shodla:

Ježíš Kristus, Pán dějin a Otec budoucího věku

Jedna obnova končí, druhá začíná. Neuvěřitelně rychle uběhlo oněch devět let. Ještě rychleji uběhnou tři roky bezprostřední přípravy na milostivé léto jubilejního roku. Nyní je tedy čas znovu se zmobilizovat k realizaci všeho toho, k čemu vedlo Desetiletí. Byly to prakticky všechny oblasti života: věnovali jsme pozornost vztahu k Bohu, k životu, pamatovali jsme na rodinu a výchovu dětí, připomenuli jsme si potřebu spravedlnosti a společenské odpovědnosti, tělesnou a duchovní kulturu, potřebu modlitby v duchu evangelia.

Ale pohled na skutečnost kolem nás i v nás nám ukazuje někdy spíše opačný trend, než jaký obnova sledovala. Chceme-li využít velkého zdroje milos-

ti, jakým je blížící se jubilejní rok, nezbyvá než zintenzívnit své duchovní úsilí. Nemůžeme přitom spoléhat na vlastní síly, ale obrátíme se k té, která v době prvního adventu udělala to rozhodující, aby Pán mohl přijít na tento svět. Maria rozhodla o příchodu Páně tím, že **přijala**

V přípravě na milostivé léto je třeba přemáhat lenost, obnovit svou vlastní existenci ve světle evangelia a věnovat se pomoci bližním, kteří to potřebují. Tak se připravíme na oslavu jubilea, které má být modlitbou chvály a díky za vtělení Syna Božího.

(Jan Pavel II.)

Boží vůli. Ona nám nyní ukazuje již dlouho, opakovaně a vytrvale jedinou možnou cestu, cestu **pokání a obrácení:** od model v sobě a kolem nás k jedinému pravému Bohu, od falešných a škodlivých potěšení k jedinému a pravé radosti.

Budeme si připomínat příchod Ježíše Krista na svět. Jeho příchod oznámili andělé jako **radostnou novinu.** Neboť proto přišel mezi nás, by nám vrátil radost. I dnes je svět v situaci, že postrádá radost a bloudí, protože ji hledá na nepravém místě.

Pravá radost je radost z Boží přítomnosti a z nezištně prokazované dobroty a štědrosti. Stejná radost přiměla Boha, aby nám daroval sám sebe. Tato Boží radost se sytí právě tím, že se rozdává. Přináší dobré a trvalé ovoce v srdci a vnitřním pokoji každého člověka, ale i v pozitivní změně vztahů mezi lidmi. Je zárukou zdravé atmosféry v křesťanských rodinách, aby se mohly stát zahradami ctností a nového pokolení pro církev v 3. tisíciletí.

Velkým povzbuzením a příslibem byla v minulém roce setkání na večeradlech s Donem Gobbim, ve Fatimském středisku v Koclířově i na tolika místech v naší vlasti. Jsou výmluvným dokladem stále rostoucího počtu věřících, kteří slyší volání Panny Marie. Současně jsou také **účinnou mobilizací k neustávajícím modlitbám a obětem za záchranu světa.** V tomto významném roce nechť se naše pozornost zaměří na stálé rozšiřování večeradel, především v rodinách a mezi mládeží. Rodinná večeradla jsou velkým pozháňáním jak pro samotné rodiny, tak i pro církev a svět.

Týdeník Světlo chce být vaším poslem a pomocníkem. Bude nadále svým způsobem napomáhat, aby věřící prohlubovali důsledně a prakticky **opravdovost křesťanského života,** protože právě v tom vidíme formu účinného dialogu s jinověrci i se světem. Budeme nadále oslovovat ty, kteří chtějí být osloveni, abychom je informovali, vzdělávali a povzbuzovali v tom, co se osvědčilo, a varovali před tím, co zklamalo a přináší s sebou ohrožení. Rozlišovací kritériem takového hodnocení je **skutečné viditelné ovoce na poli pokání a obrácení.**

Je pochopitelné, že máme nejen příznivce, ale i odpůrce. Jsou lidé, kterým se nelíbí, že píšeme občas kriticky o některých negativních jevech. Nemůžeme však přistoupit na to, že budeme podávat jen přikrášlenou, amputovanou pravdu. Pravda je jen celá nebo žádná. Chceme-li např. hovořit o Dobrém pastýři, musíme mluvit také o vlčích a především o **vlčích v ovčím rouchu** (viz Mt 7, 15). Jinak bychom ovce uváděli

Církvi pomůžeme tím, že ukážeme na plnost pravdy evangelia, aby člověk žil v plnosti.

(Jan Pavel II.)

v omyl a ony by nevěděly, proč je pro ně tak životně důležité slyšet hlas Dobrého pastýře.

Souhlasíme s tím, že dialog je potřebný; za možný jej pokládáme pouze tehdy, jsou-li tu alespoň dva, kteří chtějí nejen mluvit, ale i upřímně naslouchat. Máme zato, že dobrým vkladem do dialogu je vyhraněný názor, opřený o Písmo, tradici a autoritu církve. Pluralitu neboli rozrůzněnost názorů chápeme jako stav, který tu existuje, nikoliv však jako cíl, ke kterému bychom měli ve všem a za každou cenu směřovat. Pluralita je jistě možná ve věcech podružných, ale není žádoucí, pokud jde o poklad víry. To, co jednoho neoslovuje, nemělo by mu sloužit jako důvod k odsuzování těch druhých, které to oslovuje.

Děkujeme všem spolupracovníkům profesionálním i dobrovolným jak v oblasti obsahové, tak technické i distribuční. Děkujeme všem kolportérům a velkým i docela drobným sponzorům. Děkujeme za všechny ohlasy, za všechna povzbuzení, za každou radu a za všechny připomínky. Posílejte nám příspěvky do Bílé kroniky!

Prosíme i nadále o podporu, a to především duchovní. Jsme vděční i za podporu hmotnou. Nemůžeme investovat do propagace. Naší propagací jste vy sami, milí čtenáři a příznivci. Kdyby se každému čtenáři podařilo získat jednoho dalšího odběratele...

Přejeme vám v nastávajícím důležitém roce dobré zdraví, mír a pokoj v srdci i v rodinách a společenstvích a další sblížení s Bohem skrze Marii. Nad našimi stránkami pak dostatek plodné radosti a duchovního užítka.

Redakce týdeníku Světlo

Biskup Athanasius bojoval v souladu se závěry nicejského koncilu ve 4. století proti bludnému učení Aria. Ovšem Ariáni měli velký vliv. Obvinili jej z nejhorších zločinů a pětkrát jej poslali do vyhnanství. Z polarizace byli obviněni nikoliv bludaři, ale biskup, a musel odejít. I když papež stál za ním, byl proti ariáskému císaři bezmocný. I dnes prožívají někteří katolíci podobné osudy. Římu věrní laici, kněží a odborníci musí opouštět místa, na kterých nevyhovují vlivným „progressivním“. Často je nechávají padnout jinak dobří křesťané, protože uvěřili, že jsou to oni, kdo „působí polarizaci“.

Josef Bauer, SKS

S Marií na cestu

Joachim kardinál Meisner, arcibiskup kolínský

Trojediný Bůh je zdrojem našeho bytí a cílem našeho života. Proto má být úcta k Nejsvětější Trojici posledním projevem církve na konci druhého tisíciletí a zároveň životním programem pro třetí křesťanské tisíciletí.

Maria je Dcerou nebeského Otce, Matkou Božího Syna a Snoubenkou Ducha svatého. Je tedy chrámem Nejsvětější Trojice. Ona nás zasvěceně a účinně povede do této bezprostřední tříleté přípravy a způsobí, aby byla pro nás i pro svět požehnáním.

1. Maria je Dcerou nebeského Otce

Maria je ideální obraz člověka před Bohem. To se projevuje v tom, že Boží vůle a její vůle jsou dokonale synchronizovány. My musíme o sobě říct: Smutně zdraví ten, který jsem, toho, kterým bych měl být. Maria říká: Radostně zdraví ta, která jsem, tu, která je taková, jaká má být. To připomíná vlastní definici Boží ze Starého zákona: *Jsem ten, který jsem* (Ex 3, 14). V tom spočívá veškerá důstojnost člověka, že se může svým bytím přiblížit existujícímu Bohu. Co je dobré, to získává člověk od Boha, svého nejvyššího dobra. Od Boha, který je pravdou, získává svou přimocarost a jasnost.

Maria je celá Dcerou Otce, Dítětem Božím, ona je celá Božím člověkem. Člověk, který se emancipoval od Boha, snaží se být člověko-bohem. Naše okolí je proto plné služby bůžkům, přičemž člověk

**Za všechno minulé díky!
Ke všemu budoucímu:
ANO! Bůh má pro tebe své využití, i když se ti zdá, že se ti to v tomto okamžiku nehodí.**

Dag Hammarskjöld

dělá ze sebe střed společnosti, a tím způsobuje, že všechno vykojilo. Stačí se podívat na Osvětim, Bosnu, Zaire, Belgii a všechny ty propady morálky v naší společnosti. Je to s námi jako s kolem u vozu. Střed, hlavice drží pomocí paprsků s obvodními obručemi celé kolo pohromadě. Jestliže střed, hlavice není stabilní, celé kolo se rozsype. Maria nám ukazuje Boha jako bezpečný a jedinečný střed našeho života i našeho povolání

2. Maria je Matkou Božího Syna

Přinesla silou Ducha svatého světu svého Syna Ježíše Krista. Nic tak nezměnilo svět jako její mateřství. Právě v tom spočívá naše poslání: přinést Krista světu svou každodenní vírou v Krista, úsilím lásky a silou naděje, jak o tom píše list k Tesaloničtým (srov. Tes 1,3).

Kdykoliv se žena stane matkou, člověk se opakuje. Když se stala matkou Maria, člověk se překračuje. Její dítě je člověk a Bůh zároveň. Kde člověk věří, tam se překračuje, tam je možný vzestup člověka. Ale na věky zůstane trpaslíkem, jestliže nevystupuje k tomuto velkému Bohu. Pak zůstane všechno pitvorné a zkarikované. Bůh ale chce učinit člověka podobně jako Marii velkolepým, velkorysým, velkodušným a hluboce věřícím. Pak dostává svět nový lesk. Lidské bytí se spřizňuje s božským životním způsobem. Pak mohou lidé říct jako apoštolové na hoře Tábor: *Mistře, je dobře, že jsme zde. Postavíme zde tři stánky* (Lk 9,33). Lidé mohou doufat v takové horizon-

ty, i když se jim někdy zdá, že nebe je jako zabeďné. Maria, Matka Boží nám zaručuje, že svět a člověk mohou být otevření pro Boží skutečnost, takže každý může jako Maria říct: *Velké věci mi učinil ten, který je mocný* (Lk 1,49).

3. Maria je Snoubenkou Ducha svatého

Maria je skutečně svatá nadšenkyně, je nadšena Bohem. Měla radost v Bohu, a to jí umožnilo snášet všechnu úzkost a omezenost jejího okolí, např. omezenost jejího příbuzenstva, které mělo Ježíše za pomateného a chtělo jej stáhnout pryč z veřejnosti. Kdo nemá žádnou radost z Boha, ten bude církev jen ustavičně malicherně posuzovat a kritizovat, jen sám sebe vždy ušetří každé kritiky.

Duch svatý nám připomíná, že ruka, která ukazuje na druhého, třemi prsty ukazuje zpět na sebe. Jen Duch Boží může obnovit tvář země, protože udělal z lidského „jak ty mně, tak já tobě“ heslo „Jak Bůh mně, tak já tobě.“ Duch svatý nám dává ochutnat Boha a Bůh nám pak chutná stále více. Boží Duch nám dává hlad po Bohu, a tak předchází našemu nechutenství a nevoli vůči Bohu a jeho církvi. Křesťané, kteří mají přinést evangelium do nového tisíciletí, musí být nadšeni jako Maria, nikdy nebyť syti Bohem, neboť jejich železným důvodem je a zůstává radost z Boha, která nám dodává sílu a odvahu k víře.

S Marií vstupujeme do přípravy na zlom tisíciletí. Ona je Dcerou nebeského Otce, Matkou Božího Syna a Snoubenkou Ducha svatého. Spolu s ní zahalujeme naše bedra poutnickým pláštěm kříže a vydáváme se na cestu a žehnáme se „Ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého. Amen.“

Překlad -lš-

DUCH SVATÝ A PANNA MARIA

*Duchu svatý,
božský Pomocníku,
Otče chudých,
Těšiteli vyhnanců,
Ty, který posvěcuješ duše,
skláním se v Tvé přítomnosti,
vzývám tě v nehlubší pokoře
a s anděly opakuji před Tvým
trněm tisíckrát
Svatý, svatý, svatý!
Ty jsi naplnil Srdce Panny
Marie nesčetnými milostmi
a srdce apoštolů zapálil
svatým zápalem:
zapal také mé srdce
svou láskou.
Ty jsi božský Duch:
posiluj mne proti
zlým duchům.
Ty jsi Oheň:
Zapal ve mně oheň své lásky.
Ty jsi Světlo:
Osvět' mě a dovol mi
poznávat, co je věčné.
Ty jsi Holubice:
Daruj mi změnu života
k čistotě.
Ty jsi Dech plný něžnosti:
Zažeh bouře,
které ve mně probouzejí
vášně.
Ty jsi Jazyk:
Nauč mě chválit tě bez ustání.
Ty jsi Mrak:
Skryj mne ve stínu své
ochrany.
Ty jsi Původce všech
nebeských darů:
Ach, prosím tě,
oživ mě svou milostí,
posvět' mě svou láskou,
ved' mě svou moudrostí,
uchop mě jako dítě
svou dobrotou
a zachraň mě svým
nekonečným milosrdenstvím,
abych tě nikdy nepřestal
chválit a milovat,
nejprve zde na zemi ve svém
životě
a jednou na věčnosti v nebi.*

Sv. Alfons Maria Liguori

ZA HLUBŠÍ MODLITBU SV. RŮŽENCE

Abychom se dokázali více soustředit při modlitbě sv. růžence, doporučuji se tyto tři úvahy:

Zdravit Marii spolu s andělem

Tak jako kdysi Gabriel, tak se nyní ty obracíš znovu k Marii a zdravíš ji spolu se svým andělem strážným. Spoj se s ním a uvidíš, do jaké blízkosti Panny Marie tě přivede.

Dívat se na Ježíše spolu s Marií

Od nikoho se Ježíš nenechal raději oslovovat, než ústy své svaté Matky! Představ si to místo, kde se odehrává obsah jednotlivých tajemství, a rozjímej, jak je Maria spoluprožívala; dívej se na Ježíše jejíma očima a mluv s ním spolu s ní.

Spolu s Ježíšem a Marií chválit Nejsvětější Trojici

(Poděkování za toto tajemství)

Tak jako Ježíš děkoval Otcí, že se dokonale naplnila jeho vůle, tak děkujeme spolu s Ježíšem a Marií za příchod Jeho království. Prosíme za odpuštění našich vin a za větší ochotu plnit jeho vůli. (Sláva Otcí... Otče náš...).

Připomínka těchto tří myšlenek nám pomáhá uvědoměleji prožívat jednotlivá růžencová tajemství a zasévat jejich milosti jako semena do zahrady našich modliteb a úmyslů.

P. Jan Evangelista Gehrer

V okamžiku, kdy jsem skrze víru v Ježíše Krista podal Bohu svou ruku, stal se mi rázem jasný smysl mého života.

Dag Hammarskjöld

Vaše vysvobození je blízko

Rubbio (Vicenza), 1. ledna 1992, slavnost Matky Boží Panny Marie

„Dnes vás zvu pozdvihnout oči ke mně, přemilí synové, neboť vaše vysvobození je blízko.

Vstupujete do rozhodujících časů, které vás přivedou k triumfu mého Neposkvěšeného Srdce ve světě.

Sled událostí je rychlý a nový rok, který tento den začínáte, přinese naplnění toho, co jsem vám vyjevila v některých z mých tajemství.

Zesílí činnost mého Protivníka, aby rozšířil svou vládu na celé lidstvo. Tak se všude rozmnoží zlo a hřích, násilí a nenávisť, zvrácenost a nevěra.

Rozšíří se války, vtáhnou do sebe další země a národy a tolik mých ubohých synů bude muset nést strašnou tíži tohoto krvavého kříže.

Mějte však důvěru.

Zdvihněte oči ke mně, Matce Boží a opravdové Matce vaší. Dnes vám oznamuji, že vaše vysvobození je blízko.

I na církvev dolehne ještě hustší temnota a podaří se jí zahalit všechno. Bludy se ještě více rozmnoží a přemnoží se vzdálí od pravé víry. Jako epidemie se rozšíří apostaze a budou jí zasaženi pastýři i stáda jim svěřená.

Ve všech částech země bude muset mnoho trpět církvev, tato má ubohá dcera, v agónii a ukřižovaná. Zesílí odpor proti papeži: teologové, biskupové, kněží i věřící se otevřeně postaví proti jeho učitelskému úřadu.

Můj papež se bude cítit stále osamělejší, zatímco ho mnozí opustí, budou ho kritizovat a vysmívat se mu. Mějte však velkou důvěru a trpělivost.

Buďte silní ve víře a naději.

Pozdvihněte oči ke mně, Matce Boží a opravdové Matce vaší.

Dnes vám oznamuji, že vaše vysvobození je blízko.

Vyjděte ze svého úkrytu, moji přemilí synové, a jděte do

všech stran osvěcovat zemi jediným Světlem Kristovým.

Nastal váš čas.

Nebojte se, jste-li světu neznámí, jste-li pohrdáni, vylučování a pronásledování.

Já jsem stále s vámi.

Ukažte se všem jako moji milí synové, mně zasvěcení, apoštolové těchto posledních časů, které si já už po dvacet let formuji poselstvími, která dávám prostřednictvím mého nejnepatrnějšího syna.

Kráčejte cestou pohrdání světem i sebou samými, cestou pokory a nepatrnosti, lásky a čistoty. Tak se stanete dobrými samaritány pro dnešní tolik trpící církvev.

Neustále milujte; nesuďte nikoho. Pomáhejte všem nežností své kněžské lásky.

Buďte spojeni s papežem, abyste ho podporovali, když nese svůj velký kříž na Kalvárii. Kráčejte po všech cestách světa a vyhledávejte mé ubohé zbloudilé syny.

Berte do své kněžské náruče ubohé, nemocné, zoufalé, opuštěné, bité, utlačené, všech-

ny ty nesčetné oběti násilí, nenávisli a válek.

Přinášejte je všechny do bezpečného útočiště mého Neposkvěšeného Srdce.

Zdvihněte oči od této temné doby, kterou prožíváte, a nebojte se, jestliže je dnes satan bez odporu vládcem světa a pánem veškerého lidstva. Brzy se z jeho království stane hromada sutin a jeho moc bude zničena, neboť já sama ho spoutám řetězem a zavřu ho do jeho jezera věčného ohně a smrti, z něhož už nebude moci uniknout.

A bude to Ježíš Kristus, Král věčné slávy, který bude vládnout nad celým obnoveným světem, a dá tak počátek novým časům, které už přicházejí.

Proto vám na počátku tohoto nového roku opakují: mějte důvěru. Žijte každý den ve víře a velké naději.

Pozdvihněte oči ke mně, Matce Boží a pravé Matce vaší. Dnes vám oznamuji, že vaše vysvobození je blízko.“

Z knihy Kněžím, přemilým synům Panny Marie

Myšlenka na neděli – pokračování ze str. 3

žil již na počátku do svého díla. Ta nepřemožitelná věčná Slova, která se kšéřem zlanavšednostvoření, sejevýmmluvněji ukázala v tom, že se ponížil až k smrti, a to k smrti na kříži. To je ovšem také **nová cesta**, jak může člověk, který *Jej nepřijal*, dojít k Božímu synovství.

Přečti si znovu začátek Janova evangelia i úryvek Pavlova listu, ty obdivuhodně stručné, ale navýsost výmluvné **dějiny lásky**, která se *ještě před stvořením světa* zrodila v lůně Otce a *vyvolila si nás, abychom byli před Ním svatí a neposkvěnění*.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení – pokračování ze str. 2

člověka; to přicházelo na svět. Na světě **bylo, a svět povstal skzeně, a svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.** Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Hlas volajícího na poušti

Praktický příspěvek do diskuze o ducha semináře

Abbé Joseph Schillinger, Paříž

29. září 1996 předsedal Marie kardinál Lustiger v pařížské farnosti St. Léon instalaci nového faráře. Než opustil kostel, překvapil věřící prosbou, aby se modlili za 15 nových seminaristů, kteří vstoupili do semináře. Navštívil je ten den ráno a pokládá kněžský seminář za prvořadý úkol ve svém biskupství.

70letý Jean Marie Lustiger je od r. 1981 arcibiskupem Paříže pro téměř dva miliony katolíků. Jako arcibiskup provincie s osmi biskupstvími spravuje spolu se čtyřmi světicími biskupy 110 farností, z nichž mnohé mají více než 50 000 duší. Je to jedna z nejobtížnějších diecézí světa známá, promyšleným pastoračním plánováním.

Dokladem je Lustigerovo Rádio Notre Dame, které má 15 techniků a 100 dobrovolných spolupracovníků, ale ještě více způsob vzdělávání seminaristů, které vzal před 12 lety sám osobně do rukou. V duchu dekretu II. vatikánského koncilu o vzdělávání kněží proměnil ve skutek to, co prohlásil navzdory panující situaci při svém nástupu do diecéze: **Dám této diecézi nový klérus.** Proč? Protože v jeho očích veškerá reforma začíná u kněží. *Kněz dává svůj život Kristu, to znamená nasazuje celý svůj život. Láska ke Kristu není nic jiného než úplné odevzdání sama sebe Pánu* (La lettre du séminaire de Paris. Nr. 8, červen 1996).

Toto přesvědčení udělalo z pařížského pastýře pionýra, který našel své následovníky v Belley-Ars, Aix-en-Provence, Toulon, Paray-le-Monial, Namur, Londýně i v Brazílii a v USA. Našel odvahu odhodit studijní a výchovný plán sulpicianů, kteří stáli po čtyři sta let v čele výchovy seminaristů. Se stejnou odvahou víry, s jakou v 16 letech přijal jako žid katolický křest, nastoupil radikální reformu semináře.

Jeho předchůdce kardinál Marty v letech 1968–1981 světil ročně 5–6 seminaristů, a to Lustigerovi pro jeho obrovskou diecézi nestačilo. Našel odvahu stáhnout své seminaristy z oficiálního semináře v Saint-Sulpice v Issy-les-Moulineaux. Tento jeho krok vyvolal otázky nad existencí interdiecézního semináře, ale také pobouřil pařížské kanovníky vzhledem k vyvstalým finančním otázkám.

V centrálně položeném 14. okrsku najal kardinál r. 1984 jedno křídlo bývalé kliniky sv. Augustina. Je zde 40 lůžek a stejný počet řeholních sester, které jsou majitelkami objektu. Tady našel kardinál to, co potřeboval: klid, dva hektary zahrady, domácí kapli, dva sály a 30 lůžek.

Nezřídil tím seminář, ale rok přípravy pro mladé muže, kteří pomýšlejí na to stát se kněžími, ale nemají pevnost ve víře a ve svátostném životě. Příprava trvá od září do června a je závazná pro každého, kdo se chce v tomto arcibiskupství stát knězem, i když má lékařské anebo právnické vzdělání a praxi. Mohli bychom to nazvat noviciátem, kde se spojuje meditace se službou chudým. Čtyři kněží, jeden rektor a tři spirituálové vedou tento náročný dům, který obývají takřka výlučně pozdě povolání z náročných zaměstnání.

Začíná se pětidenními exerciciemi. Každý měsíc je jeden „den na poušti“, den duchovní

obnovy. Osobní modlitbě se věnuje denně jedna hodina, k tomu přistupuje v úterý večer eucharistická adorace.

K denní liturgii patří mše sv., ranní chvály, nešpory a komplety. Modlitby chval se účastní také sestry. V neděli se zde, na rozdíl od dřívějšího semináře, sejdou se seminaristy i sestry a věřící ze 14. okrsku. Tento program důkladné duchovní výchovy je v úterý a ve čtvrtek odpoledne přerušen charitativní službou.

Televize se sleduje jen zcela výjimečně. Místo toho jsou zde setkání s kněžími a přáteli „noviců“, kteří jsou v sobotu zváni na večeri. Šest hodin týdně se věnuje sportu a dvě odpoledne vycházkám.

Tento ostrov míru v uspěchané metropoli má dva vrcholy: v lednu vymění seminaristé klid domu s měsíční službou např. v jedné z klinik u nevyčlepných nemocných nebo u invalidů v domově sv. Jana z Boha. Vyhledají osobně ubožáky, s nimiž se setkávají při čtení Bible, sdílejí s nimi jejich život a jejich bídu všedního dne.

Na třetí semestr je naplánováno něco, co mnozí rektorů seminářů odbývají s úsměvem: účast na třicetidenních duchovních cvičeních.

Sestry u sv. Augustina nesou spoluodpovědnost: každá doprovází jako kmotra jednoho studenta svými modlitbami a obětmi.

Hovořil jsem s vedením semináře a musím říct: je to skutečné Boží dílo. Je třeba zasednout s mladými muži k jejich chudé tabuli bez vína, vidět je ve středu při společném úklidu všech prostor, vidět jejich studijní plán, který neobsahuje ani přednášky ani zkoušky, nýbrž důkladné uvedení do duchovního života. K tomu patří každý týden osobní rozhovor s jedním ze tří spirituálů.

Víc než jednou jsem položil vedení semináře otázku: „Jaké to máte tajemství, že jste vytáhli tyto zralé muže z pohodlí jejich domova a auta tak radikálně na cestu ke kněžství?“ „Zcela prostě, odpovídá mladý rektor, který byl teprve před osmi lety vysvěcen jako pozdní povolání. „Musíme žít evangelium, osvobodit se od sebe samých a vrůst do Krista. Život u sv. Augustina, to je rok modliteb, bratrského společenství a lásky k chudým. Vyžadujeme u adeptů odloučení od dosavadního života, aby mohli poznat Krista v evangeliu, stát se jeho následovníky a dát se zcela k dispozici církvi“ (Prospekt maison St. Augustin).

Proto je u sv. Augustina všechno soustředěno na Boží slovo Starého a Nového zákona, každý je povinen pod vedením rektora denně číst jeden a půl hodiny Písmo svaté. Může se hovořit o „biblické škole“, domu Božího slova, v němž Bůh promlouvá k duším kněžských adeptů.

Jaké jsou výsledky tohoto náročného zkušebního roku, kterým prošlo zatím asi 250 aspirantů? 80 % vydrželo, 10 % odešlo do řeholních společností, 10 % ve vrátilo ke světskému povolání. Pařížský pastýř tak získal každý rok 12–15 solidně připravených seminaristů. Jelikož se jednalo převážně o pozdní povolání, byla jejich organizační (Pokračování na straně 11)

Po stopách sv. Vojtěcha

Letos prožíváme milénium sv. Vojtěcha. Patří k těm, kdo nás uvedli do kulturní Evropy, a to kulturním způsobem: cestou svatosti. Dnes se zamýšlíme nad „návratem do Evropy“, ale i nad tím, co to vůbec kulturní Evropa je.

Skoro nad celou Evropou se podařilo vztyčit Kristův kříž. Jenom na severu kolem Baltického moře zbývala ještě temná skvma pohanství. Ještě několik kmenů velké rodiny slovanské nebylo osloveno radostnou zvěstí o tom, že také pro ně vstal Ježíš Kristus z mrtvých. Byli to Prusové, Litvané a Livonci. Prusové byli nejsilnějším kmenem na baltském pobřeží. Sídili mezi Vislou a Němenem.

Těžký úkol čekal v tomto kraji hlasatele Kristovy radostné zvěsti. Prusové byli znamenití lovci divoké zvěře. Nade vše si cenili svobodu. Duchovně byli otroky své lovecké magie: honosili se loveckými trofejemi, nosili na krku zuby ulovené zvěře, aby jim dodávaly srdnatost a sílu, stejně tak jako požití horké krve, tryskající ze srdce uloveného tura.

Hlas prvních Kristových vyslanců zanikal v pustých bažinách. Jestliže přece vyrušil místního obyvatele, tedy zaplatil svou krví a životem. Potkalo to i sv. Vojtěcha, když v roce 997 svlažil svou krví pustou celinu, aby v ní jednou mohlo vzklíčit sémě radostné zvěsti. Stejná celina vsákla o dvanáct let později krev sv. Brunona, saského

mniha, a jeho bratří. Nepřinesla však okamžitou úrodu.

Teprve na začátku 13. věku poslal jim Bůh nového apoštola. Byl pravý následník sv. Vojtěcha, když jako on hlásal Kristův pokoj a lásku Boží. Byl to mnich Kristián z cisterciáckého řádu. Začal svou činnost kolem roku 1210. Říkal, že ponechá-li se Prusům politická samostatnost, potom je snáze získá pro Krista. Snad by byl tento svůj ideál i provedl, neboť byl mírný, vlídný a vytrvalý, jenže mu to překazila polská knížata a samotní Prusové.

Zprvu všechno probíhalo podle jeho záměrů. Kristián získal pro Krista dva pruské náčelníky, totiž bratry Lodrecha a Faleta. Roku 1214 pokřtil další dvě mocná knížata Suavabuna a Varpodu. Narok jej papež Innocenc III. pozval do Říma. Vysvětil ho na biskupa.

Jenže zatímco byl Kristián v Římě, ďábel mu zasel semeno nesváru do jeho Božího políčka. Ze strachu o vlastní svobodu podnítli pohanští Prusové povstání. Dobyli kraj v okolí Kulmu a Löbau, vypálili kaple a pobili misionáře. Odhodili všechno křesťanské, sotva pozna-

li, že na mnoha místech jdou v patách nadšených hlasatelů radostné Kristovy zvěsti ti, kdo řinčí zbraněmi a chtějí vládnout. V zuřivém běsnění proti všemu křesťanskému, které si mylně spojovali s nebezpečným pokrytectvím, překročili i polské hranice. Zpustošili území Konrada Mazovského. Ten se jen tak zachránil na hradě Plocku. Vypukla válka, oheň, násilí, a pak zas hlad a nemoci.

Biskup Kristián byl zdrcen, když po návratu z Petrova města našel své stádečko rozeštvané a ležící v krvi. Místo hlalo radostné zvěsti a kázání Krista svých bratří slyšel řinčení zbraní, bolestné vzdechy, výkřiky úzkosti a samé spáleniště. V dalších letech pokračovala válka a vítězství se střídalo. Jednou vítězilo vojsko křesťanů, které vedli Svatopluk Pomořanský a Jindřich Slezský, biskupové z Vratislavi a Leubusse. Jindy zas vítězili Prusové, zvláště když se bojovalo v lesích a bažinách. Tam byli tito zdatní lovci neporazitelní.

„Ustaňte v boji!“ volal Kristián plný Kristova pokoje. Jenže během desetileté vířav byl jeho hlas nadobro přehlušen. Po létech se tedy Kristián vzdal svého ideálního plánu o mírnosti při šíření Krista. Uznal, že má-li jeho apoštolská práce pokračovat aspoň mezi tou hrstkou věrných, musí být zajišťována vojenskou ochranou. S pomocí Konrada Mazovského založil tedy r. 1225 rytířský řád se sídlem v Dobříně. Ještě téhož roku byl tento *Řád rytířů Kristových* na hlavu poražen od Prusů v bitvě u Strassburku. Prusové vyplenili také Gdaňsk a ohnisko Kristiánova apoštolátu – cisterciácký klášter Oliva u Gdaňska.

...Hlas prvních Kristových vyslanců zanikal v pustých bažinách. Jestliže přece vyrušil místního obyvatele, tedy zaplatil svou krví a životem. Potkalo to i sv. Vojtěcha, když v roce 997 svlažil svou krví pustou celinu, aby v ní jednou mohlo vzklíčit sémě radostné zvěsti...

Lidsky vzato, ocitl se Kristián v konci svých sil. Bůh ho však neopustil. V krajní nouzi mu Bůh poslal takového pomocníka, že si lepšího nemohl přát.

V té době přišel do Krakova otec Hyacint z řádu sv. Dominika. Přezimoval tam a na jaře r. 1228 se vydal spolu s bratry Benediktem, Floriánem a dalšími dominikány do Gdaňska. Tam byli bratři velmi srdečně uvítáni. Pomořanský biskup Svatopluk ihned daroval dominikánskému řádu místo příhodné k založení kláštera a sám podporoval jeho vybudování. Založením kláštera bratří Kazatelů v Gdaňsku bylo naplněno přání sv. Dominika – hlásat Krista Prusům.

V Gdaňsku se Hyacint setkal s biskupem Kristiánem. Oba horliví, svatí a zkušení misionáři se radili o novém plánu na pokřtění Prusů. Dohodli se, že nový klášter bratří Kazatelů v Gdaňsku bude nyní ohniskem misijní činnosti mezi Prusy. Příchodem dominikánů v čele se sv.

Heslem současnosti je lidskost. To je dobré a krásné. Nicméně máme k podobnému dogmatu nedůvěru, protože za ním vězí myšlení bez víry a pocity bez náboženství. Když při úctě k lidské tváři chybí úcta k Boží tváři, vzejde z toho strašně zneuctění člověka. Dokladem toho jsou nacistické koncentrační tábory a komunistické gulaky. Rakouský literát Franz Grillparzer říká: „Humanita bez divinity se rovná bestialita“. Lidskost bez božskosti je chaosem. Zřekne-li se člověk Boha, nevede jej to k výšinám, ale ke ztrátě lidství. K člověku je možno dojít jen tehdy, když je zde víra v Boha. To nám dokládá život mnoha světců.

Joachim Meisner

Hyacintem byly nebývale zvětšeny duchovní síly misionářů, působících mezi Prusy.

Působnost žebavých řádů bývala často ohrožována novotou a nezvyklostí jejich zjevu. Bývala však nejednou narušována pomluvami, jimiž je předcházeli nepřátelé, kteří se snažili vzbuzovat ve věřících nedůvěru zvláště vůči dominikánům. Tak tomu bylo i mezi křesťanskými Pomořany. Proto dne 9. července 1231 poslal papež Řehoř IX. list *Milým synům správcům a vládcům pomořanským a pozoluckým*. V něm psal: *Doporučuji vám bratry Kazatele, neb jejich slova jsou Bohem inspirována: duch i život.*

Od počátku byl však rozvoj dominikánských misii v Prusku ohrožován neshovností mezi samotnými křesťanskými knížaty. Tak se pomořanský Svatopluk dostal do sporu s polskými knížaty Konrádem Mazovským, Leškem a Jindřichem. V těch bratrovražedných bojích přišel o život krakovský kníže Lešek. Sv. Hyacint v něm ztratil velkého dobrodince a podporovatele svého díla. Neméně ho trápila neshovnost křesťanských knížat. Ti nejenže nedovedli ubránit křesťanské hodnoty proti pohanským Prusům, ale sami tím dávali špatný příklad.

Dne 27. února 1233 poslal papež polskému dominikánskému provinciálovi bl. Česlavovi bulu se stížností na neshovnost křesťanských knížat: *Jako by nebylo dost škod, způsobených válkami, nestydí se tyto křesťané povolávat proti svým křesťanským bratřím dokonce i Saracény, Rusíny a jiné nepřátele křesťanství, kteří ničí kostely a znesvěcují Nejsv. Tělo Páně. Proto Tě, otče provinciále, vyzývám, abys domluvami, ba i církevními tresty přiměl křesťanská polská knížata ke svornosti.*

Uprostřed zuřivých bojů podnikal sv. Hyacint se svými bratry poněkud, ale bezpečné kroky k tomu, aby Prusové dobrovolně a bez donucení přijali Krista. Zdá se že Prusové tvrději odmítali přijmout pokojnou cestu k životu. Znovu se ozval papež Řehoř IX. (Bula ze 6. října 1233). Vyzval generála řádu Kazatelů bl. Jordána k posílení bratří dominikánů na této vinici Páně. Píše: *Chválím bratry Kazatele působící mezi Prusy jako muže zářící ctností a milostí, jež Pán vyvolil k práci na své vinici a které jsme ustanovil svými zástupci v těch krajích. Vyzývám bratry Kazatele k ještě větší horlivosti v tomto díle!*

Papež si přál, aby Prusové přijali Kristův kříž bez donucení a beze strachu, ale aby se dávali pokřtiti dobrovolně a z přesvědčení. Proto upozorňoval bratry Kazatele (Bula ze 7. října 1233), aby byli opatrní při přijímání Prusů do Církvě. A dodával, že Prusové, kteří po porážce bojovníky Řádu německých rytířů přijímají křest, přijímají jej bez přesvědčení a nedobrovolně, ryze pokrytecky, aby tím snáze mohli osnovat vzpouru. V srdci zůstávají pohany, kteří jen dychtí, aby se mohli v příhodném okamžiku vrátit k božstvům své lovecké magie. Proto Svatý otec radil k velké opatrnosti, jinak se vynucenými křty způsobí více škody než užítku.

Až na nějaké ojedinělé případy násilností vcelku bylo s podrobenými Prusy zacházeno mírně. To bylo v souladu s přáním Svatého otce, aby pruský národ byl pro Krista získán láskou a dobrovolně. Vojenská síla křižáků zde měla ochranné poslání. Byla povolána kvůli bezpečnosti misionářů. Křižáky však nepovolali samotní misionáři. Ti spíše toužili po svém mučednictví pro Krista. Byla to světská knížata, která povolala křižáky. Právě tato knížata často zneužívala této hrubé síly

k dosažení upevnění a rozšíření svého panství.

Sv. Hyacintovi se protivilo každé násilí. Avšak přičiněním mocichtivých knížat se vyvinuly okolnosti tak, že na mnohých místech bylo nutno kázat o Kristově míru pod ochranou řínicích zbraní. Tam působila zvěst o Kristu zcela nevěrohodně a nepřesvědčivě. Tam padal na obětavé působení misionářů stín dobyvačných knížat, toužících po moci.

Poprvé povolal bojovníky Řádu německých rytířů Konrád Mazovský (r. 1226), který utrpěl velké škody od výbojných Prusů. Jejich velitelem byl Heřman ze Saley. Rytíři záhy vybudovali soustavu hradů (Např. v Kulmu, v Toruni, v Gdaňsku, dále Malbork). Protože to byl vojenský řád, měl málo vlastních duchovních, a proto vyvstal dominikánům těžký úkol. Měli být jejich polními duchovními. Rytíři se jim odměňovali za tuto službu: v každém místě, kde si postavili hrad, založili též dominikánský klášter (např. r. 1238 v Elbinku, dále v Toruni, v Královci aj.). Tak přispěl k rozšíření vlivu dominikánského řádu v severní Evropě.

Mnozí dominikáni pronikali jako poslové Kristova pokoje mezi pruské obyvatelstvo ještě před příchodem křižáckého vojska. Tito dominikáni si vymohli na papeži Alexandrovi IV. zvláštní bulu (15. června 1256). Touto bulou papež přijal všechny pohanské Prusy, kteří slíbili přijmout dobrovolně křest, pod ochranu papežské Stolicе a zrušil v tom smyslu dovolení, které měl Řád německých rytířů, že případně všechno, co si v této pohanské zemi dobude. Touto bulou papež vyhověl snahám sv. Hyacinta, který stále toužil zachránit politickou samostatnost Prusů proti snahám Řádu německých rytířů. Velitel Řádu německých rytířů si chtěl učinit

SVĚTLO V NAŠICH TEMNOTÁCH

Žijeme v temnotách, když si myslíme, že se můžeme sami zachránit od toho, co nás ohrožuje, pomocí výchovy, vzdělání a hospodářského zajištění. Vysvobození je možné jedině tehdy, když přiznáme své viny a změníme svůj život a necháme božskému světu proniknout do naší vlastní temnoty.

Vánoce nám říkají: Nezůstávej sám se sebou ve své temnotě. Nemusíme Boha hledat, je se svým světlem uprostřed nás. Je třeba, abychom mu jenom podali malíček, abychom pootevřeli škvírku našich dveří, aby zaplavil náš život svým světlem.

Biskup Joachim Wanke, Erfurt

* * *

Čím více žijeme v míru s Bohem, tím více míru vyzařujeme do svého okolí, které se otřásá válkami a rozbíjí, protože se nechce odevzdat svému Spasiteli Ježíši Kristu.

Josef Bauer

* * *

Půlnoc je také začátkem nového dne.

Jan Pavel II.

z Pruska samostatné řádové knížectví. Ačkoli mezi dominikány a německými rytíři byl soulad, přesto papež neváhal světit bratřím Kazatelům (Bula z 5. ledna 1257) dohled nad zachováním klatby, do níž upadali ti bojovníci *Řádu německých rytířů*, kteří se odvážili vtrhnout na pruské území v krajích Polesia a Goleas a vynucovat si od Prusů poslušnost, ačkoli Prusové slíbili dobrovolně přijmout křest.

Mezi obrácenými Prusy se dominikáni přičiňovali o prohloubení náboženského života. Jak? Především výchovou kněžského dorostu z řad domácího, pruského obyvatelstva. Zvláštní ochranu však v pruském prostředí potřebovali také dívky. Přes přijetí křtu sv. přežíval u Prusů zlovyk, že v každé rodině nechávali dorůst jen jediné děvče. Ostatní děti ženského pohlaví bývaly po narození utraceny. Tento hrůzný zlovyk působil misionářům velké potíže. Jen stálé poučování a stálý dozor mohly překonat předsudek pokřtěných Prusů vůči dívkám jako méněcenným tvorům.

Když v polovině 13. století utichla vojenská vřava, přikročil Svatý otec k řádnému uspořádání duchovní správy obrácených Prusů. Už předtím (r. 1234) vyzval papež svého legáta pro severní misijní oblasti, Viléma z Modeny, aby rozdělil duchovní správu Pruska na tři diecéze. Do té doby mělo Prusko jen jediného biskupa – Kristiána, a i ten byl zajat od Prusů. Nicméně ani roku 1242 stále nebylo provedeno toto uspořádání duchovní správy. Zřejmě tomu tak bylo s ohledem na staříckého biskupa Kristiána, který byl platným biskupem a roku 1238 se vrátil z pruského zajetí.

Proto papež Innocenc IV. znovu vyzval legáta Viléma (29. července 1243) k provedení rozdělení duchovní správy Pruska. Nato bylo Prusko rozdě-

leno do čtyř diecézí: Kulm, Pomesansko (Kursko), Varmie (Ermland) a Sambie (Samlad kolem Královice).

1) Pro kulmskou diecézi byl ustanoven bývalý dominikánský provinciál br. Jindřich z Lipska (r. 1245). Roku 1251 vysvětil novou katedrálu a založil dómskou kapitolu. Přičinil se o mírové vyjednávání s Prusy. Když ale Prusové odmítali pokojné řešení, doprovázel biskup Jindřich křížáckou výpravu českého krále Přemysla Otakara II. proti Prusům (r. 1255). Král zbořil pohanský chrám, zbudovaný na místě, kde byl umučen sv. Vojtěch. Násilím donutil pruské náčelníky přijmout křest. Takže křest neprošel jejich srdci. K upevnění svého vítězství založil města Královec a Braunsberg. Dobyté země předal pod správu rytířům německého řádu. Pod železnou pěstí řádu německých rytířů byly sporadické úspěchy křesťanství utápěny v krvi a ohni.

2) Biskupem pro diecézi pomesánskou (kurskou) se stal dominikán Arnošt (r. 1249).

3) Varmskou diecézi (Ermland) spravoval dominikán Jindřich ze Strittberku (r. 1249). Jeho nástupcem byl jeho řádový spolubratr Anselm.

4) Biskupem diecéze sambijské se stal dominikán br. Thevard. Ten se jí ujal až po křížácké výpravě Přemysla Otakara r. 1255.

Ze stručných zpráv o obsazování pruských biskupství si můžeme učinit představu o účasti bílých bratří při pokřtění Prusů. Vedle uvedených konventů vznikly ve druhé polovině 15. století ještě další konventy: v Grefswaldu (v Pomořanské zátoce), v Diršavě (na levém břehu dolní Visly), v Pasevalku (severozápadně od Štětína). Tradice uvádí, že konvent

v Kamíně (u Roztok) založil sv. Hyacint (r. 1230).

Sv. Hyacint se sice dočkal zprávy generála řádu, otce Humberta (r. 1256), že pruský národ z velké většiny přijal Kristův kříž. Dobře však věděl, že je to napsáno v listině, ale nikoli v srdcích podmaněných Prusů. Jen hrstka Prusů přijala křest dobrovolně a radostně, jak bylo přáním Svatého otce. Většina Prusů se stala křesťany z donucení a pod nátlakem. Velkým zklamáním pro sv. Hyacinta bylo zejména to, čeho se Prusové od počátku obávali, že totiž přijetí křtu bude provázeno jejich poddanstvím a ztrátou politické samostatnosti. Země, kterou sv. Hyacint získal Kristu, se stala državou špatných správců, nevěrných pastýřů. To, co sv. Hyacint se svými bratry s vypětím sil vzdělával pod vnučenou „ochranou“ od začátku smutně proslulého *Řádu německých rytířů*, to definitivně zničil ve druhé polovině 16. století velmistř tohoto rytířského řádu – Albrecht z Brandenburka, který odpadl k luteránství. Tehdy se také dominikáni s veškerou rozhodností odvrátili od *Řádu německých rytířů*. Tehdy opustili dominikáni pruskou zemi, kterou Albrecht násilím strhl pod svou nadvládu. Nadlouho se tato země stala semeništěm válečného nebezpečí pro Evropu a celý svět. **Jedinou nadějí pro pokojný rozkvět Evropy zůstává uvedení pruské země, prosáklé krví, slzami a potem tolika misionářů, zpět do otcovského Božího domu. K tomu se nedojde žádnou smlouvou ani jednotnou měnou, ale návratem ke kulturním kořenům. To vyžaduje poznání, odhalení a uznání našich vin, především provinění také nás, křesťanů, vůči Prusům, dále lítost, odpuštění a smíření. Sv. Vojtěchu, sv. Hyacinte, orodujte za nás!**

Otec Tomáš Bahounek, OP

□ Nový zákon v umění – festival

Slavnostní otevření festivalu „Nový zákon v umění 1996“ byl slavnostně otevřen 2. prosince minulého roku v prostorách knihovny strahovského kláštera a probíhal do 8. prosince. Záštitu nad ním převzal primátor hlavního města Prahy RNDr. Jan Koukal. Předsedou čestného výboru byl pan Pavel Tigrid a členy výboru kromě jiných kardinál Miloslav Vlk, ostravský biskup František Lobkowicz, synodní senior Česko-bratrské církve evangelické Pavel Smetana, patriarcha Církve československé husitské Josef Špak a děkan pravoslavné katedrály sv. Cyrila a Metoděje v Praze Jaroslav Šuvarský.

Festival zahrnul oblast hudební s volnými přechodnými prvky do divadelního a literárního žánru a část výtvarnou a odborně publicistickou. Hudební část se konala především v kostele sv. Šimona a Judy, kde zazněly úryvky duchovní poezie a Nového zákona, Gregoriánské zpěvy adventu a Vánoc z českých pramenů. V kostele sv. Mikuláše na Starém Městě zazněly též skladby Jaroslava Krčka a Zdeňka Lukáše.

Divadelně-literární část obsahovala např. Pražský komorní balet Pavla Šmoka, literárně-hudební večer Přemysla Ruta či Slavné apokryfy Karla Čapka zpracované do divadelní montáže pro tři herce. Na programu byla i improvizace na mystéria potulných komediantů. Ve výtvarné části byly představeny práce s novozákonní tematikou učitelů a žáků Akademie výtvarných umění.

Muzeum v Roudnici nad Labem pořádalo výstavu „Nový zákon v současném výtvarném umění“, v Náprstkově muzeu byla výstava „Poslyšte radostnou zvěst“. V pravoslavné katedrále v Resslově ulici v Praze bylo možné shlédnout výstavu ikon. ČBK

„Katolická“ církev

P. Evžen Mederlet, OFM

Vznikla a dále roste nejistota, co je katolické a co je zcela nepochybně součástí pokladu víry. Přibývá lidí, kteří se úzkostlivě zdráhají označit se otevřeně za katolíky, a někdejší katolické časopisy si takové označení vyškrtly. Vznikl strach, zda neurážíme nekatolické křesťany tím, že se od nich odlišíme, nebo se začíná uvažovat o tom, že náboženské přesvědčení, že katolická církev je nositelkou autentického Božího zjevení, musí být nahrazeno tolerantním pluralismem.

Slovo „katolický“ pochází z řeckého *kat-holon*, což znamená „shora až za hranice – všeobsahující“. Podle nejstarší tradice se tím míní, že katolickou církev poslal Kristus ke všem národům a do všech dob a že přijala od Krista svěťenu v Duchu svatém plnost víry a milosti a že je tedy časově, prostorově i obsahově všeobecná.

K tomuto popisu se ihned poji kritická otázka, která zahrnuje všechny jiné otázky: jakým právem si může katolická církev připisovat takový význam a také své poslání, a vnášet tak do křesťanství neodbytně polarizaci?

Ve skutečnosti: jestliže byla katolická církev po nanebevstoupení Páně při seslání Ducha svatého založena jako správkyně jeho milosti a obdržela od něho plnost Ducha svatého, pak existuje mezi ní a relativizujícím pluralismem nepřekonatelný rozpor. Ať pluralismus jakkoliv napíná svou otevřenost světu a svou toleranci, jedno bude vždy vylučovat, totiž že Kristus zplnomocnil a pověřil katolickou církev, aby jeho jménem střežila a hlásala jeho božské zjevení. A ať už bude katolická církev jakkoliv otevřena dialogu, musí vždy odmítat pluralismus, kte-

rý zasazuje božské zjevení do souhru teologických názorů.

Katolická církev změnitelná?

Je mimo vši pochybnost, že od Letnic se katolická církev po všechny časy představuje a dává poznat jako Kristovo Tělo a jeho snoubenka, jejíž služebné věrnosti Pán svěřil své božské zjevení a sílu své milosti v Duchu svatém. Také II. vatikánský koncil svědčí o této víře v církev a vyjadřuje to na mnoha místech a v různých souvislostech.

Kdo toto sebezpoznaní a sebevědectví církve odmítá jako bludné, musí se dívat na pravdu jako na mnohoznačnou a na církev jako na ze své podstaty proměnlivou nebo se musí od katolické církve oddělit nebo ji chtít zevnitř změnit.

Tajné rozdělení

Tak proniklo do církve latentní rozdělení, které se týká přímo její podstaty. Tady se nejedná o to, že stojí proti sobě jednotlivé bludy. Jde o tajemství samotné církve. Vysvětlení zma-

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý. Klaním se ti v nehlubší úctě a obětuji ti Tělo, Krev, Duši a Božství našeho Pána Ježíše Krista, který je přítomen ve všech svatostáncích světa na smír za viny, za které byl umučen. Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a na přimluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie prosím tě za obřázení ubohých hříšníků.

Modlitba anděla z Fatimy

tené situace uvnitř katolické církve je možné jedině tehdy, když **poznáme a uznáme na obou stranách jasně a zřetelně neslučitelnost pluralismu a božsky vedeného učitelského úřadu.** Jak může být dosaženo jednoty v jednotlivých pravdách víry, když jedna strana pokládá za změnitelné to, co církev na základě božského zjevení skrze Krista přijímá a hlásá jako nezměnitelné? Již při slovní shodě zůstane v motivu souhlasu podstatné rozdělení; nefiká se tu totiž totéž. Stojí tu proti sobě nesmiřitelně ideologie a jistota víry.

Hlas volajícího na poušti – pokračování ze str. 7

schopnost již z profánní profese na potřebné výši.

Na tento rok navazuje jiná forma semináře. Lustigerovi seminaristé, dnes je jich 121, nebydlí jako před dvaceti lety v jednom velkém semináři, ale v šesti malých společenstvích v Paříži. V prostorných farních budovách nebo domech kanovníků tvoří komunitu s klérem příslušné farní obce, účastní se liturgie a práce ve farnosti a pomáhají při katechezi. Navštívil jsem farní a studijní dům Saint-Denis a mohl se přesvědčit o chudobě zařízení a ještě více o práci seminaristů, které jsem zastihl při závěru jejich domácích prací v dlouhé sklepní klenuté oratoři.

Přednášky pro těchto šest skupin se konají v katedrální škole u Notre Dame. Kardinál Lustiger ji založil před deseti lety jako náhradu semináře. Dnes se stala jakousi diecézní vysokou školou s 2300 dospělými posluchači. Jsou zde přednášky z biblistiky, liturgie, církevní hudby, pastorační rodin, filozofie a teologie. Vyučuje zde 40 profesorů, mezi nimi také kněží z pastorační, které vybral a jmenoval kardinál a kteří zaručují pro budoucí kněze zdravý chléb církevní nauky.

Jak vypadá tento seminář ve srovnání s jinými diecézemi ve Francii? Francie měla v letech 1979–1995 ročně průměrně 100

novokněží. Na každou z 96 diecézí připadl 1 novokněž. V Paříži, kde bývalo za kardinála Martyho průměrně 6 novokněží ročně, bylo vysvěceno v r. 1994 20 kněží, v r. 1995 16, v r. 1996 13. Paříž je tedy 15–20 % nad celofrancouzským průměrem.

V čem spočívá tajemství této obnovy? Je to v praktickém uplatnění listu *Pastores dabo vobis*.

„Kněžské povolání je svou podstatou výzvou ke svatosti, která vyplývá ze svátosti svěcení kněžstva, důvěrného spojení s Bohem, následování Krista v chudobě, čistotě a pokoře, bezvýhradné lásky k duším

a úplného sebeobětování (*Pastores dabo vobis*, 37).

Tato Duchem svatým pro dnešní dobu diktovaná slova převzal milostí obdařený pasťář a uskutečnil na své půdě. Udělal to bez církevní daně jen s heroickou vírou a nadprůměrnou odvahou. Za každého kandidáta (letos je jich 15) platí ročně 75 000 franků, přičemž kandidát neplatí nic a může se svobodně rozhodnout, zda chce zůstat nebo se vrátit k světské profesi.

Není kardinál Lustiger hlasem, který volá na poušti? Naplnil svůj prázdný seminář a je pro nás všechny svatou výzvou.

-SKW 49/95-
Překlad -Iš-

Ideologii můžeme popsat následovně:

Je zvolena nedoložená pseudovědecká heslovitá výpověď za určitým cílem, vydává se za zaručenou a podle ní se pak přeměňuje a přetlumočí všechny souvislosti. Tak např. přírodní věda v rozporu se svým posláním zkoumat jen to, co je objektivně poznatelné, postavila nedokázanou, nedokazatelnou a nic nevysvětlující větu, že všechny rody a druhy pocházejí z náhodně vzniklých mutací. Podle této téze se učí ve školách o postupném historickém vzniku viditelného světa v rozporu s řečí faktů a s vyloučením stvořitelského Božího díla a prohlašuje se to za vědu.

Podobně je dnes veřejnost ovlivňována ideologií, podle které víra není žádnou Bohem zjevenou a církví svěřenou pravdou, závaznou pro všechny lidi, nýbrž pravda je spíše k dispozici roztroušena ve všech náboženstvích a liší se jen v rozličných zaměnitelných konkretizacích a vyjádřeních, v kulturní proměně, v které se nacházíme, je nutné dosavadní vyznání víry, dogmat a mravní učení ba i samotné Písmo svaté dát stranou; jsou to totiž formy myšlení a vyjadřování, které odpovídají dřívějším kulturám a dnes musí být přeformovány novou teologií v duchu dnešního myšlení a životního způsobu. Tak prý se církev stále mění v proměnách kultury.

Leonardo Boff píše v knize *Církev: charisma a úřad*: „Čím má být křesťanství, to nevíme. Víme jen to, jak se projevuje v historickém procesu.“

A. Tím je zpochybněna osobnost Ježíše Krista. Jeho zjevení je zbaveno své věčné božské podstaty a oloupeno o svou jedinečnost a stává se pouhou složkou vnitrolidského vývoje. Podle této premisy je pak přehodnoceno celé Písmo svaté i církevní učení.

B. Takto se stává ekumenismus pro všechny, kteří tak smýšlejí, zcela bezproblémový. Skutečnost, že církev trvá na odlišnostech v oblasti víry, stejně tak jako vyznání víry reformovaných církví se hodnotí jako vnucený tlak, který brání sjednocení.

Je samozřejmé, že pro takovouto ideologii je pak svědectví církve, že je hlasatelkou božské pravdy, nepřipustným samozvaným osvojováním a překonanou strnulostí, která vyvolává polarizaci, ruší jednotu a udržuje lidi v nedospělosti.

C. Tím vytváří tato ideologie zcela zřetelnou polarizaci, neboť vylučuje z dialogu zplnomocnění k hlásání víry, které Bůh dal církvi, a bojuje všemi hromadnými sdělovacími prostředky o to, aby postavilo veřejné mínění proti učitelenskému úřadu církve. Naproti tomu věřícím katolíkům není polarizace povolena, nýbrž je jim vytýkána. Tento boj je tak úspěšný, že vyvolává u katolických věřících pochybnosti a úzkosti. Polekáni výtkou, že polarizací ruší jednotu, vyhýbají se mnozí veřejně přiznat církvi božské zplnomocnění a tato pravda nenápadně vyhasíná.

Naše doba se snaží smazat protiklad mezi pravdou a bludem a vytvořit jednotu přizpůsobením. Chce přinést ten pokoj, jaký dává svět. Ale Kristus říká, že přináší meč, především meč svých úst, slovo pravdy, které je odlišné od bludu. Jeho mír je darem Boží pravdy, která osvobozuje toho, kdo ji přijímá.

Nadešel čas, aby katolíci a jejich pastýři setřásli strach; neboť jejich úkolem je hlásat Kristovu pravdu jako nejvyšší dar spásy neohroženě celému světu a tato pravda vylučuje blud.

Kdo takto neohroženě vyznává katolickou víru, musí ovšem počítat s pronásledováním. Toto pronásledování je pro církev normální situací. Ježíš předpověděl zcela jasně: *Jestliže vás svět nenávidí, vězte, že mě nenáviděl ještě před vámi. Jestliže mě pronásledovali, i vás budou pronásledovat* (srov. Jan 15,18–20).

Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu (srov. Lk 6,22–23; Mt 5,11).

Z těchto Ježíšových slov můžeme poznat, jak je vznešené zůstat v pravdě.

Ve skutečnosti všechno to, co Ježíš předpověděl, nastupuje v současné době. Doopravdy všechno, z čeho nás obviňují, je lživě vymyšleno; jsme očerňováni, zatímco naše víra je pokládána za něco méněcenného a jméno „římskokatolický“ je odhazováno jako něco špatného. Dělají to proto, protože nevěří v Syna člověka a v Božího Syna. Jestliže totiž Ježíš není pravým Synem, druhou osobou Nejsvětější Trojice, pak ani Maria není panenskou Boží Matkou, chléb není jeho Tělem a víno není jeho Krví. Zázraky se nedějí a On nemohl založit žádnou církev.

Když Ježíš předpověděl svým učedníkům pronásledování, dodal: *Radujte se a plesejte*. Tuto Ježíšovu výzvu musíme vzít s velkou vážou na vědomí. Skutečně, můžeme se radovat, protože máme jistotu o své pravdě právě proto, že jsme tak bezmocně vydáváni v šanc. Naši protivníci toto znamení nemají. Nejsou pronásledováni, nýbrž mají moc a zneužívají ji. Právě naše slabost je naší jistotou. Kristus tuto situaci předpověděl. My, pronásledováni, neseme církev vstřícně budoucnosti.

Nedejme se zastrašit. Ne-snažme se bojovně se bránit. Předpoklady pro plodný dialog vůbec neexistují. Naši protivníci tvrdí bez jakéhokoliv důkazu, že naše víra nepochází z plné moci Kristovy, nýbrž že je jen výplodem naší úzkosti. Tím nám předem odnímají jakoukoliv legitimaci k rozmluvě, což se rovná znásilnění. Rozhovor je možný teprve tehdy, jestliže si vzájemně přiznáváme sice rozlišnou, třeba i nesprávnou, ale přece jen dobrou víru. Dokud je nám tato dobrá víra upírána, nemusíme odpovídat na žádná obvinění. Je to situace Kristem předpověděného pronásledování. My ji přijímáme.

Aniž bychom někoho nenáviděli, prožijeme s veškerou prostotou svou víru. Vyznávejme ji bez zábran, aniž bychom čekali na nějaký úspěch, jen v naději, že nevěřící se obrátí k víře. A navzdory všem posměváčkům dovolujeme si těšit se na nebe; tam máme jistotu odměny, Pánem na věky potvrzenou.

Překl. -Iš-

P. Evžen Mederlet se narodil r. 1912 ve Švýcarsku jako nejmladší z devíti sourozenců. V r. 1936 vstoupil k františkánům. Působil ve Fribourgu jako exercitátor. V r. 1954 založil františkánský klášter ve Werd St. Omat. V letech 1968–1982 působil ve Würzburgu v ekumenickém centru Craheim. V r. 1983 se vrátil do Švýcarska. Založil klášter v poutním místě Wiesenbergu. Celý život uplatňoval výzvu, kterou přijal sv. František: Jdi a zbuduj znovu můj kostel. Poslední léta života věnoval především úsilí o ekumenismus a jednotu církve ve světě a především v biskupství Chur. Může být právem nazván prorokem stvoření a vykoupení (K. Feusi). Zemřel v r. 1992 jako osmdesátiletý po 59 letech řeholního života a 53 letech kněžské služby.

Doktorát, který stojí za to

Ve čtvrtek 7. listopadu 1996 udělila Masarykova univerzita v Brně moravskému rodáku hudebnímu skladateli, dirigentu a pedagogovi na londýnské Trinity College of Music Prof. Dr. Antonínu Tučapskému vysokou hodnost Doctor Honoris Causa.

O poctě musíme zvážit, že tento čestný doktorát dosud obdrželi na brněnské univerzitě v oblasti hudby jen zcela výjimečné osobnosti, a to Leoš Janáček, Josef Suk, Rudolf Firkušný a Josef Veselka. Náš Antonín Tučapský je teprve pátým.

My, kteří jsme zde v Londýně, v místě jeho exilového působení, sledovali Tučapského tvůrčí rozmach a slyšeli jeho vzorná díla sborová, skvělou Houslovou sonátu či humornou operu Undertaker (Pohřební direktor), víme, že mu rodná země dnes splácí jen svůj dluh. Antonín Tučapský tvoří s mozartovskou lehkostí a s neobyčejnou láskou k lidem i Bohu. Jednou mi po mši na londýnské Mount Street řekl: „Víš, bez Panny Marie to nejde!“

Výrazem Tučapského duchovní orientace a dynamické zbožnosti jsou jeho tři mše. Missa Serena, která byla věno-

vána papeži Janu Pavlu II., intimní a skromná Missa Brevis a doslova andělská Missa de Angelis. Přes své výjimečné nadání je Antonín Tučapský lidsky prostý a skromný. Po svém návratu z Brna mi nadšeně sděluje, jaká to byla krása a že si to snad vůbec ani nezasloužil a dodává: „...já bych samozřejmě psal dál, ale ona taková pozornost zahřeje...“

Čestný doktorát za jeho práci skladatelskou a za jeho zásluhy o propagaci české hudby a kultury doma i ve světě je, myslím, jen dlouho opožděným závdavkem. Vyslovuji-li tuto myšlenku, vím, že nejsem příliš náročný... Pro tvůrce Tučapského formátu je nejdůležitější, aby jeho díla byla souborně provedena a popularizována nejlepšími hudebními tělesy především doma. To mu do budoucnosti přejeme. Vždyť pro to celá léta exilu psal.

ITIS – Londýn, 12. 11. 1996

Před rokem, 29. prosince 1995 ve Všebovicích v Pánu zesnulý P. ThLic. Vincenc Šalša se odevzdal do našich modliteb. Mnoho roků věznění a útrap obětoval za svobodu Cirkve. V naději v setkání na věčnosti vzpomeňte na věrného Božího služebníka.

Děkujeme všem, kdo přišli doprovodit dp. děkana Koláře na poslední cestě, i všem, kteří posílají soustrastné projevy a hlavně kteří se za v Pánu zesnulého modlí.

Sestry N. P. P. M. z Hory Matky Boží u Králík

ARMÉNSKÝ PATRIARCHA SE SETKAL S PAPEŽEM

Hlava arménské apoštolské církve patriarcha Karekin II. navštívil od 10. do 14. prosince Řím a setkal se v bratrském duchu s papežem Janem Pavlem II. Papež přivítal přání patriarchy navštívit církev v Římě s radostí a doufá v další prohloubení a podporu vztahů mezi arménskou apoštolskou a katolickou církví směrem k plné jednotě. Patriarcha Karekin zná město Řím, bydlel zde během 2. vat. koncilu, kterého ze účastníkem jako pozorovatel.

Teologický kurz pro kněze

Komise Desetiletí ČBK připravila na dny od 13. 1. do 18. 1. 1997 v klášteře Želiv teologický kurz pro kněze, který bude zaměřen k ústřednímu tématu prvního roku přípravy na jubilejní rok 2000 a současně desátého roku Desetiletí duchovní obnovy národa.

Tento kurz bude zaměřen na kristologické téma: „Kristus je naše naděje“. Naši otcové biskupové doporučují účast na tomto kurzu kněžím všech diecézí. Pro mladší kněze je tento kurz součástí předepsané další formace.

Přednášet budou: prof. dr. Karel Skalický, děkan TF České Budějovice; P. Vojtěch Kodet; biskup ThDr. Antonín Liška, CSsR; ThLic. Vlastimil Kročil; prof. Pavel Stefan, SVD; prof. Josef Okolla, SVD.

Příjezd účastníků teologického kurzu do Želivi je v pondělí 13. ledna 1997 odpoledne, odjezd v pátek odpoledne (po obědě). V úterý 14. ledna 1997 je možnost zúčastnit se zahájení svatovojtěšského milénia v Praze v Břevnově. Závazné přihlášky zašlete obratem na adresu: Komise Desetiletí ČBK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Cena za ubytování: 200 Kč na den.

Cesta svatého Vojtěcha k Životu

Řehole sv. Benedikta k nám přišla před více než tisíci lety, když sv. Vojtěch, druhý pražský biskup a benediktinský mnich, ve shodě s knížetem Boleslavem II. r. 993 založil první mužský klášter na půdě Čech u pramene Brusnice na Břevnově.

Benediktinský život má v sobě nesmírné a zcela specifické kvality, které potřebuje i naše doba a po kterých stále volá. Je to ticho, naslouchání, modlitba a práce. Náplň benediktinského života není apoštolská, ale obrací se na hlubinu, tříbí osobnost, upevňuje ve víře a vede k pohotovosti ve službě bližnímu. Duchovní život je podle Benediktových představ umění – ars spiritualis.

Jedná se o mlčení, pokoru, umírněnost, radost, lásku. Mezi pilíře, základy našeho života, patří modlitba, duchovní čtení, práce, pohostinnost, pax benedictina – pokoj srdce, to je ohlas starokřesťanského života pro dnešek.

Toto vše si připomínáme ve spojení se sv. Vojtěchem, naším zakladatelem, patronem a ochráncem. Neboť v roce

1997, v roce vyvrcholení Desetiletí duchovní obnovy národa, si připomeneme milénium (1000 let) jeho mučednické smrti v Prusku, ve východním Polsku. Ten, kdo hledá a touží po bližším seznámení se životem sv. Vojtěcha, biskupa a mnicha, žijícího pod řeholí sv. Benedikta, může se obrátit na nás, břevnovské mnichy, duchovní syny našich svatých předchůdců.

Chceme pro ty, kteří mají zájem o naši spiritualitu, pořádat pobyty u nás v klášteře buď na víkend, nebo i déle podle dohody. Slyšíš-li ve svém srdci volání, nebuď hluchý a odpověz. Těšíme se na seznámení.

Kontaktní adresa: Benediktinské arcidiákonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, Markétská 1, 169 00 Praha 6-Břevnov, tel. 02/35 15 20, 35 03 22.

Stanovisko děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze prof. ThDr. Václava Wolfa k jeho další akademické volbě

Prezentuji tímto své přesvědčení, že má volba na další funkční období Akademickým senátem KTF UK dne 6. 12. 1996 proběhla v souladu se státními i církevními normami.

O právní způsobilosti Akademického senátu KTF UK, ve složení podle Statutu KTF schváleného Akademickým senátem UK dne 25. 10. 1991 – nelze pochybovat, jak o tom svědčí jednak skutečnost mnohaletého nezpochybnění právních aktů, na podkladě tohoto Statutu vykonávaných, jednak i stanovisko rektora UK a Velkého kancléře KTF, kteří v těchto dnech tento Akademický senát k volbě vyzvali, jednak i stanovisko všech členů tohoto akademického senátu, kteří se včetně kritiků Statutu aktivně volby zúčastnili. Případný spor o shodě či neshodě Statutu KTF jako takového s vysokoškolským zákonem by museli rozhodnout příslušné soudní instance.

Po stránce církevní rozhodla nejvyšší instance pro záležitosti katolického vysokého školství (Congregatio de Institutione Catholica) v Římě svým dopisem ze dne 18. 11. 1996, že legitimita latinského originálu Statutu KTF, schválené-

ho dne 17. 4. 1993, je mimo jakoukoliv diskusi.

Pokud jde o okolnost, že jsem byl do této funkce zvolen již potřetí, připomínám, že platný Statut fakulty není v této věci vázán doslovným zněním § 13, odst. 7 zákona 172/90 sb., neboť tento paragraf patří mezi ty, které pro teologické fakulty mají být aplikovány pouze přiměřeně (srov. § 32 téhož zákona). Tento termín „přiměřeně“ nebyl dosud žádnou zákonnou autoritou závazně vymezen, takže nic nebrání tomu, aby byl aplikován i na předmětnou akademickou volbu. Zpochybňování platnosti této volby státními či církevními činiteli nutno považovat za jejich soukromý právní názor.

Podle Apoštolské konstituce Sapientia Christiana (Ordinationes, art. 8, odst. 3) je nyní úkolem Velkého kancléře KTF, aby výsledek volby spolu se svým stanoviskem zaslal výše zmíněné vatikánské Kongregaci k potvrzení či zamítnutí. Pokud mi tato Kongregace uloží, abych se své kandidatury na další děkanské období vzdal, milerád tak učiním.

V. Wolf
V Praze 12. 12. 1996

□ **Canterburský arcibiskup Carey u Jana Pavla II.**

Papež přijal ve své soukromé knihovně Georga Leonarda Careye, canterburského arcibiskupa a primase anglikánské církve. Je to jeho druhá návštěva ve Vatikánu (první byla v r. 1992). Papež připomenul tuto první návštěvu a označil za významný mezník na cestě inspirované Duchem svatým, Duchem pravdy a svědectví.

Papež zdůraznil dále, že navzdory smutnému rozdělení anglikánů a katolíků mohou si být navzájem jedině bratry a sestrami v Pánově jednotě. „Povinnost, která nás vede, je vynaložit všechno úsilí, abychom došli k úplné jednotě, neboť tu od nás žádá Kristus. Prosme z celého srdce Duchem svatého, aby vedl naše smíření až k úplné jednotě v jediném společenství víry, života a misijního úsilí pro slávu Boží.“ Arcibiskup odpověděl: „Jakmile jsem přijel do Říma, chci potvrdit úplnou angažovanost jak moji, tak anglikánské společenství pro úplnou a viditelnou jednotu Boží církve.“ Na závěr pak zdůraznil, že

oceňuje angažovanost Jana Pavla II. ve prospěch jednoty křesťanů a připomněl úsilí svého předchůdce Roberta Runcie v rámci papežova návštěvy ve Velké Británii v r. 1982. VIS

□ **Poselství k 19. Dni života**

V poselství k 19. Dni života, který se bude slavit v celé Itálii 2. února, vydali italské biskupové poselství, ve kterém vyzývají věřící i nevěřící, aby na současnou kulturu smrti odpověděli konkrétními drobnými činy na ochranu slabých a budováním civilizace lásky. Poukazují na postavu Ježíše Krista, kterému je zasvěcen 1. rok bezprostřední přípravy na velké jubileum a který o sobě říká Já jsem život. Tváří v tvář zázraku, který provází narození každého dítěte, vyzývají biskupové k překonání úzkosti a nejistoty, které provázejí v současné době tolik novorozenců. Krása lidského života se odhaluje jedině v rozměru lásky k člověku, zvláště tomu nejmenšímu a nejslabšímu.

ASCA

□ **Ratziger diskutuje s protestanty o papežském primátu**

Papežský primát, který je zdrojem tolika problémů v oblasti ekumenismu, byl předmětem dialogu mezi katolíky, protestanty a anglikány. Papež poslal účastníkům sympózia list, ve kterém vyjádřil své pocity zvláštní odpovědnosti pokud jde o překážky dialogu vyplývající právě z papežského primátu. Podle kardinála Ratzingera mají taková sympózia velký význam pro teologický dialog, protože odkrývají a odlišují ty prvky, které mohou být legitimně předmětem diskuze, a vysvětlují blíže ty prvky, které jsou základem, od kterého není možno ustoupit.

□ **Ve věku 80 let zemřel kardinál Jean Jerome Hamer**, dominikán, někdejší prefekt Kongregace pro zasvěcený život a společnosti apoštolského života. Pohřeb zesnulého se konal ve Vatikánu 5. prosince.

A. S. C. A

□ **Konference o duševně chorých**

Papežská rada pro pastorační uspořádání mezinárodní konferenci o duševně nemocných. Na konferenci vystoupil i Jan Pavel II. a zdůraznil přesvědčení církve, že člověk je stvořen k Božímu obrazu i tehdy, když jsou jeho intelektuální schopnosti značně omezeny v důsledku patologických procesů. Vyzval politická společenství, aby realizovala struktury doprovodu a služby těm, kteří jsou postiženi těžkými duševními poruchami, a věnovala na tento účel přiměřeně zdroje lidské, vědecké i socioekonomické. Podle Jana Pavla II. i takto choré lidské osoby jsou povolány, aby jejich tělo bylo chrámem Ducha svatého. „Církev přiznává všem lidem stejnou důstojnost bez ohledu na jejich omezenou duševní kapacitu...“

□ **Svatá brána se otevře o Vánocích 1999**

Podle slov Jana Pavla II., která pronesl při nešporách o 1. neděli adventní, celá příprava na jubilejní rok vyvrcholí o vánoční noci r. 1999, kdy bude otevřena Svátá brána milostivého léta a začne rok velké jubilea. VIS

Poznámka redakce Světla: V telefonickém rozhovoru s dr. Františkem Holečkem o článku dr. Karla Komárka ve Světle č. 38/96 jsme se s panem dr. Holečkem dohodli, že nám pošle několik materiálů – jak už slíbil dr. Štulovi dříve, a že se v lednu k této otázce vrátíme.

**2. neděle po Narození Páně 5. 1.
1 Jan 3,11–21**

Mnoho nelásky mezi lidmi je ze strachu. Strach ze smrti se netýká jen těžce nemocných. Ohrožuje každého, kdo „nepřešel ze smrti do života“. Tam nás ale Ježíš převedl. A tak jsme osvobozeni k lásce. Toto vytržení ze smrti čili napojení na Boží život je zdrojem, ze kterého naše láska k bližnímu může vyvěrat.

**Pondělí 6. 1. – Zjevení Páně
Iz 60,1–6**

Znovu můžeme meditovat o světle, které dává Bůh. Toto světlo má dosvítit do všech zákoutí života, prozářit všechno. A může také osvítit všechno kolem nás. Nechme toto světlo dopadnout právě teď na nepříjemné a pro nás temné oblasti života.

Úterý 7. 1. – Mk 6,34–40

Co měli učedníci sami, to nestačilo. Co prošlo Ježíšovým rukama, to stačilo všem. Skutečně dali jíst celému zástupu. I teď jsme posláni, i teď můžeme pár chlebů a ryby, trochu naší lásky, trochu naší snahy pomoci, všechno to, co je tak málo vůči velkému utrpení a nouzi světa, nechat projít Ježíšovým rukama a nasytit všechny.

Středa 8. 1. – Mk 6,45–52

Objevit živého Ježíše uprostřed. Tam, kde se to zdá být úplně bez jeho přítomnosti. V práci, mezi nevěřícími příbuznými, na vojně... On je stále tůž.

Čtvrtek 9. 1. – Lk 4,14–22

Je krásné číst o tom, co Bůh slibuje – osvobození a uzdravení od zla. A je ještě krásnější vědět, že toto všechno Bůh nejen slíbil, nejen v době Ježíšově uskutečnil, ale že to všechno, co čteme, trvá. Že se to děje stále, i dnes.

Pátek 10. 1. – Lk 5,12–16

Když víme, jak bylo a vlastně i je beznadějně léčení malomocnosti, můžeme se podívat nad vírou malomocného, s níž oslovuje Ježíše. Neříká „dokážeš-li to“, ale „chceš-li“. Brání něco tomu, abych si podobnou víru od Pána vyprošoval?

Sobota 11. 1. – Jan 3,22–30

Dnes jako tehdy je třeba jasně vědět, kdo je a kdo není Mesiáš. Od skutečného Mesiáše – Zachránce můžeme čekat nápravu všeho zlého v nás i v druhých lidech. Od nepravého mesiáše nic nebo zlo.

Neděle 5. ledna 2. neděle po Narození Páně	- 1. ět.: Sir 24,1–4.12–16 Ž: 147,12–13.14–15.19–20 2. ět.: Ef 1,3–6.15–18 Ev.: Jan 1,1–18	odp.: Jan 1,14
Pondělí 6. ledna slavnost Zjevení Páně	- 1. ět.: Iz 42,1–4.6–7 Ž: 29 (28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10 2. ět.: Sk 10,34–38 Ev.: Mk 1,6b–11	odp.: 11b
Úterý 7. ledna úterý po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 3,22–4.6 Ž: 2,7–8.10–11 Ev.: Mt 4,12–17.23–25	odp.: 8a
Středa 8. ledna středa po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,7–10 Ž: 71,2.3–4ab.7–8 Ev.: Mk 6,34–44	odp.: slov. 11
Čtvrtek 9. ledna čtvrtek po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,11–18 Ž: 71,2.10.12–13 Ev.: Mk 6,45–52	odp.: slov. 11
Pátek 10. ledna pátek po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 4,19–5.4 Ž: 71,2.14+15bc.17 Ev.: Lk 4,14–22a	odp.: slov. 11
Sobota 11. ledna sobota po Zjevení Páně	- 1. ět.: 1 Jan 5,5–6.8–13 Ž: 147,12–13.14–15.19–20 Ev.: Lk 5,12–16	odp.: 12a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	5. 1.	6. 1.	7. 1.	8. 1.	9. 1.	10. 1.	11. 1.
Antifona	154	226	226	226	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	154	226	226	226	226	226	226
Antifony	201	233	950	965	981	998	1014
Žalmy	920	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	233	241	244	247	251	254
Antifona k Zach. kantiku	202	233	241	245	248	251	254
Prosby	202	233	241	245	248	251	254
Záv. modlitba	202	234	242	245	248	252	255
Modlitba během dne:							
Hymnus	155	227	227	227	227	227	227
Antifony	202	234	242	245	249	252	255
Žalmy	925	235	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	203	237	242	245	249	252	255
Záv. modlitba	202	234	242	245	248	252	255
Nešpory: SO							
Hymnus	153	229	225	225	225	225	261
Antifony	200	230	238	960	976	992	1009
Žalmy	916	230	238	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	200	231	239	243	246	250	253
Ant. ke kant. P. M.	200	232	240	243	247	250	253
Prosby	201	232	240	234	247	250	253
Záv. modlitba	202	234	234	242	245	248	263
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu **RODENY**
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

Nezapomněli jste zaplatit předplatné týdeníku Světlo na rok 1997

– cena za jeden výtisk zůstává 5,- Kč

1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, našli všechny informace o předplatném na rok 1997 **ve zvláštní příloze** Světla č. 42 (tištěno zeleně). Složenka na úhradu předplatného byla součástí této přílohy. Jestliže jste tyto informace přešli a přílohu založili, můžeme Vám na požádání zaslat náhradní složenku. Předplatné mělo být uhrazeno do 1. 12. 1996. Ročník 1997 týdeníku Světlo Vám začne docházet jedině po zaplacení předplatného.

2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou v 1. č. 1997. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (kusů, adres, termínů fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 15. 12. 1996**.

3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.

4) Ti odběratelé, **kteří ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1997 na svou adresu, si jej mohou objednat na korespondenčním lístku na adrese administrace (viz tiráž v pravo). Zašleme jim ihned složenku na zaplacení předplatného na rok 1997. Světlo jim začne docházet až po zaplacení předplatného.

Informace o předplatném

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtiskové

Postovně uověřováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.